

Till Nylands kvinnor!

Härliga bygd med de fruktbara landen
Sköljda af brusande östersjö-våg.
Grönskande skären stå vakt uppå stranden
Värnande dig emot stormarnes tåg,
Hem för vår häfd och vårt språk, våra minnen,
Perlan bland bygder i Fennias land,
O! med hur' mycket du tjust våra sinnen —
Ett dock hos dig mäst satt hjärtat i brand.

Du är det, stolta och härliga kvinna,
Dotter af Nylands skärkransade strand.
Hvar skall jag ord för dig tjuserska finna,
Drottning bland systrarnes hop i vårt land? —
Hvem kan som du oss med fägring berusa,
Sätta beundrande blickar i brand? —
Dock — ej blott så du oss älskar förtjusa,
Fängslar oss ej blott med skönhetens band.

Hvem var väl mön, som med glödande sinne
Hällit alt ädelt och hugstort så kärt,
Brunnit för fädernas bragder och minne,
Älskat det språk som vår moder oss lärt? —
O! — det var du, du, som tusende gånger
Bedt för dess framtid din brinnande bön,
Eldat vår ifver och stämt våra sånger —
Ja — du är varm — lika varm såsom skön.

Blicka i kring dig i smyckade salar,
Fagraste gäst i studenternas hem,
Minnet, ditt minne från murarne talar
Du var det, goda som reste oss dem.
Du var den första, som systrarne sände
Hugstor din maning så innerligt varm,
Tjusning, beundran ej mer blott vi kände,
Innerlig tack du då göt i vår barm.

Härliga sköldmö, ej fegt skall du svika
Alt hvad som barn ren du aktat som kärt,
Aldrig för våld och för öfvermakt vika —
Skenfagra fraser ej hylla du lärt.
Följde du blott oss på stridernas bana
Trofast i handling och tanke och ord,
Jublande stå vi för fädernas fana,
Häfda vår rätt till vår fädernejord.

Älskliga älfva med glödande sinne,
Innerlig godhet i klappande barm,
Ej blott i kväll åt ditt lof och ditt minne
Egnas vår sång och vår känsla så varm.
Hvart vi än kastas på lefnadens bölja,
Hvar vi än ila på stridernas stig,
Signande, stärkande städs skall oss följa,
Tjusande kvinna, det minnet om dig. —

Gånge Rolf.